

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **M., s. r. o.**, so sídlom S., B., IČO: X., proti odporcovi: **I., spol. s r. o.**, so sídlom T., B., IČO: X., zastúpenému JUDr. L. U., advokátom so sídlom C., B., **o zaplatenie sumy 3 950,08 eur s príslušenstvom**, na dovolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob/48/2010-154 z 19. októbra 2010, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob/48/2010-154 z 19. októbra 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava III rozsudkom č. k. 23 Cb 159/2008-95 z 09. decembra 2009 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úroky z omeškania vo výške 0,05 % denne zo sumy 3 950,08 eur od 18. júna 2008 do 02. júla 2008 v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti návrh zamietol. Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 237,- eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol, že navrhovateľ sa domáhal zaplatenia nájomného za mesiac jún 2008, vyúčtovaného faktúrou č. 802223 z 03. júna 2008 a splatnou dňa 17. júna

2008 v zostávajúcej nezaplátenej sume 119 000,- Sk, t. j. 3 950,08 eur na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov zo 04. apríla 2000 v znení jej dodatkov, uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom. Pohľadávku navrhovateľa odporca nespochybnil, avšak v konaní uplatnil voči nej kompenzačnú námietku do výšky 3 950,08 eur, tvrdiac, že voči navrhovateľovi má pohľadávku vyúčtovanú faktúrou č. 0804639 z 30. júna 2008 a splatnú dňa 02. júla 2008 za technické zhodnotenie nehnuteľnosti - rekonštrukciu, realizovanú odporcom na základe zmluvy o podnájme nebytových priestorov z 13. septembra 1993. Okresný súd poukázal na článok V. bod 1 zmluvy z 13. septembra 1993, podľa ktorého odporca ako podnájomník bol oprávnený vykonať v prenajatých priestoroch rekonštrukčné práce s predpokladanou výškou investícií cca 5 000 000,- Sk. Navrhovateľ nadobudol nehnuteľnosť od správcu konkurznej podstaty úpadcu V., spol. s r. o. na základe kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti, pričom z článku IV. kúpnej zmluvy súd mal preukázané, že navrhovateľ (kupujúci) bol oboznámený so skutočnosťou, že časť prevádzaných nehnuteľností je prenajatá a prehlásil tiež, že pozná obsah predmetných nájomných zmlúv, teda aj článok V. bod 1 zmluvy o podnájme nebytových priestorov z 13. septembra 1993. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd dospel k názoru, že pri ukončení nájomnej zmluvy zo strany odporcu výpoveďou, odporca oprávnene vyfakturoval navrhovateľovi hodnotu technického zhodnotenia nehnuteľnosti, t. j. rekonštrukciu prenajatej nehnuteľnosti, ktorú vykonal, o čom svedčí aj stanovisko navrhovateľa (odpoveď konateľa navrhovateľa odporcovi na list z 12. mája 2008), v ktorom navrhovateľ oznámil odporcovi, že je pripravený pristúpiť s odporcom k uzavretiu zmluvy o odkúpení predmetu rekonštrukcie budovy, ktorá bola uskutočnená odporcom ešte pred nadobudnutím vlastníctva k nej navrhovateľom. Odporca následne vyfakturoval len tú časť technického zhodnotenia, o ktorú navrhovateľ prejavil záujem. Protipohľadávku odporcu okresný súd, preto považoval za oprávnenú. Na základe jednostranného prejavu odporcu smerujúceho k započítaniu z 03. júla 2008 došlo k validnému započítaniu pohľadávky navrhovateľa z faktúry č. 802223 s pohľadávkou odporcu z faktúry č. 0804639 do výšky 119 000,- Sk, t. j. 3 950,08 eur, pričom vzájomné pohľadávky sa stretli ku dňu 02. júla 2008. Vzhľadom na to, že k zániku žalovanej pohľadávky navrhovateľa došlo dňa 02. júla 2008 započítaním s pohľadávkou odporcu, okresný súd zamietol návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie nájomného (istiny) vo výške 3 950,08 eur. Odporcovi však uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 0,05 % denne z dlžnej sumy 3 950,08 eur od 18. júna 2008, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúry č. 802223 až do doby, keď záväzok odporcu zanikol započítaním dňa 02. júla 2008, pretože do 02. júla 2008 bol odporca v omeškaní so splnením peňažného

záväzku voči navrhovateľovi. Úrok z omeškania navrhovateľovi priznal vo výške dohodnutej v článku V. bode 5.3 nájomnej zmluvy, uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom dňa 04. apríla 2000. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 O. s. p. Keďže odporca mal v konaní neúspech len v pomerne nepatrnej časti týkajúcej sa úroku z omeškania, okresný súd mu priznal plnú náhradu trov konania pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku za odpor proti platobnému rozkazu vo výške 237,- eur.

Proti výroku rozsudku, ktorým okresný súd zamietol návrh v časti týkajúcej sa zaplata istiny a proti výroku o trovách konania, podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 2 Cob/48/2010-154 z 19. októbra 2010 zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava III v napadnutej časti tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 3 950,08 eur a trovy prvostupňového konania vo výške 827,88 eur k rukám jeho právneho zástupcu v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcovi tiež uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 533,38 eur k rukám jeho právneho zástupcu v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho zistil okresný súd, nie však s právnym posúdením veci. Zo zmluvy o nájme nebytových priestorov zo 04. apríla 2000 nevyplýva odporcovi voči navrhovateľovi pohľadávka titulom technického zhodnotenia budovy, uplatnená faktúrou č. 0804639 z 30. júna 2008. Odporca rekonštruoval nehnuteľnosť na základe zmluvy o nájme z 13. septembra 1993, ktorú mal uzavretú so spoločnosťou V., spol. s r. o., pričom navrhovateľ po odkúpení predmetnej nehnuteľnosti nevstúpil do práv a povinností z nájomnej zmluvy z 13. septembra 1993, ale dňa 04. apríla 2000 uzavrel s odporcom novú nájomnú zmluvu, v zmysle ktorej odporca mohol stavebné úpravy a iné vážne zásahy do objektu vykonávať iba po predchádzajúcom písomnom súhlase navrhovateľa (čl. VII. bod 7.2.). Zo strany navrhovateľa však odporcovi nebol daný takýto súhlas. Odporcovi nevznikla pohľadávka voči navrhovateľovi, pretože technické zhodnotenie budovy realizoval na základe iného právneho vzťahu, a to vzťahu, ktorý mal so spoločnosťou V., spol. s r. o. na základe nájomnej zmluvy z 13. septembra 1993. Odporca preto nemal právny titul na vystavenie faktúry č. 0804639 z 30. júna 2008 a tento titul nevyplýva ani z listu odporcu z 12. mája 2008 a odpovede navrhovateľa z 22. júna 2008. Uvedená korešpondencia sa týkala demontáže niektorých súčasti budovy, avšak nie je dohodou o odkúpení predmetu rekonštrukcie budovy. Z dôvodu neexistencie pohľadávky odporcu tento následne nemohol jednostranne započítať svoju pohľadávku s uplatnenou

pohľadávkou navrhovateľa titulom dlžného nájomného. Odvolací súd preto dospel k záveru, že pohľadávka navrhovateľa titulom zaplataenia dlžného nájomného nezanikla započítaním na základe jednostranného započítacieho úkonu odporcu. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti týkajúcej sa zaplataenia istiny podľa ust. § 220 O. s. p. zmenil tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi dlžné nájomné v sume 3 950,08 eur. Zároveň odvolací súd zmenil aj napadnutý výrok o trovách prvostupňového konania a podľa ust. § 224 ods. 1, ods. 2 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. odporcovi uložil povinnosť zaplatiť v konaní úspešnému navrhovateľovi trovy prvostupňového konania vo výške 827,88 eur, pozostávajúce z náhrady súdneho poplatku vo výške 237,- eur a z náhrady trov právneho zastúpenia za 4 úkony právnej pomoci po 141,09 eur, 2 x režijný paušál po 6,91 eur a 2 x režijný paušál po 6,95 eur. Odporcovi, ako neúspešnému účastníkovi v konaní, odvolací súd tiež uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 533,38 eur, pozostávajúce z náhrady súdneho poplatku za odvolanie vo výške 237,- eur a z náhrady trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej pomoci po 141,09 eur a 2 x režijný paušál po 7,10 eur.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal odporca v zákonom stanovenej lehote dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že potvrdí rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 23 Cb 159/2010-154 z 09. decembra 2009 a navrhovateľovi uloží povinnosť zaplatiť odporcovi trovy odvolacieho a dovolacieho konania podľa ich vyčíslenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu.

Prípustnosť dovolania odporca odôvodnil ustanovením § 238 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. a ako dovolací dôvod uviedol nesprávne právne posúdenie veci podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Na odôvodnenie dovolania odporca (ďalej aj „dovolateľ“) uviedol, že dňa 13. septembra 1993 uzavrel ako podnájomník (pod pôvodným obchodným menom S., spol. s r. o.) so spoločnosťou V., spol. s r. o. ako nájomcom zmluvu o podnájme nebytových priestorov na dobu určitú od 01. júla 1993 do 30. júna 2003, na základe ktorej bol odporca oprávnený v prenajatých priestoroch vykonať rekonštrukčné práce, pričom spoločnosť V., spol. s r. o. sa zaviazala uhradiť mu všetky s tým spojené preinvestované náklady. Vlastnícke právo k budove, ktorej časť priestorov odporca zrekonštruoval, bolo na základe

kúpnej zmluvy z 23. februára 1995 prevedené z pôvodného vlastníka E., š. p. na spoločnosť V., spol. s r. o. Uznesením Krajského súdu v Bratislave z 15. januára 1999 bol na majetok spoločnosti - úpadcu V., spol. s r. o. vyhlásený konkurz, pričom správca konkurznej podstaty uvedeného úpadcu JUDr. R. O. dňa 10. februára 2000 uzavrel s ním dohodu, v článku II. bode 2.1. ktorej sa zmluvné strany dohodli, že zmluvu z 13. septembra 1993 považujú za zmluvu o nájme nebytových priestorov (bez ohľadu na jej označenie), pričom na mieste prenajímateľa vystupuje správca konkurznej podstaty a na mieste nájomcu vystupuje odporca. Listom zo 17. marca 2000 správca konkurznej podstaty vypovedal nájomnú zmluvu z 13. septembra 1993 s výpovednou lehotou 3 mesiace, ktorá začala plynúť dňom 01. apríla 2000. Dňa 17. marca 2000 bola medzi správcom konkurznej podstaty a navrhovateľom uzavretá kúpna zmluva, na základe ktorej po následnom právoplatnom rozhodnutí správy katastra zo 04. apríla 2000 navrhovateľ nadobudol do vlastníctva celú budovu, vrátane častí priestorov zrekonštruovaných odporcom. Faktúrou č. 802223 z 03. júna 2008, splatnou dňa 17. júna 2008 si navrhovateľ uplatnil voči odporcovi nájomné vo výške 179 855,40 Sk, t. j. 5 970,11 eur. Odporca zaplatil navrhovateľovi dlžné nájomné vo výške 2 020,03 eur a faktúrou č. 0804639 z 30. júna 2008, splatnou dňa 02. júla 2008 si uplatnil voči navrhovateľovi pohľadávku z titulu technického zhodnotenia budovy na základe zmluvy z 13. septembra 1993 vo výške 119 000,- Sk, t. j. 3 950,08 eur.

Odporca poukázal na to, že vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti - úpadcu V., spol. s r. o. podľa ust. § 14 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov nemalo za následok zánik nájomnej zmluvy z 13. septembra 1993 (a teda aj vzájomne dohodnutých záväzkov), pretože správca konkurznej podstaty JUDr. R. O. na základe dohody s odporcom z 10. februára 2000 vstúpil do práv a povinností úpadcu, vyplývajúcich z nájomnej zmluvy z 13. septembra 1993. Správca konkurznej podstaty listom zo 17. marca 2000 vypovedal nájomnú zmluvu z 13. septembra 1993 s výpovednou lehotou 3 mesiace, ktorá začala plynúť dňom 01. apríla 2000 a mala skončiť ku dňu 30. júna 2000. Odporca realizoval rekonštrukciu priestorov budovy na základe nájomnej zmluvy z 13. septembra 1993 pred tým, ako vlastnícke právo k budove nadobudol navrhovateľ, pričom v uvedenom období odporcovi vznikla voči jeho prenajímateľovi pohľadávka vo výške 3 950,08 eur, ktorá do okamihu prevodu vlastníctva na navrhovateľa a ani po tomto okamihu nezanikla a nebola tiež nijako vysporiadaná. Navrhovateľ nadobudol vlastnícke právo k budove na základe zmluvy zo 17. marca 2000 ku dňu vkladu jeho vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností, t. j. 04. apríla 2000. K tomuto dňu navrhovateľ v súlade s ust. s § 680

ods. 2 Občianskeho zákonníka vstúpil do právneho postavenia prenajímateľa, t. j. spoločnosti V., spol. s r. o. podľa zmluvy z 13. septembra 1993 a prevzal na seba aj doposiaľ nesplnený peňažný záväzok, týkajúci sa úhrady časti nákladov, spojených s rekonštrukciou priestorov budovy, ku ktorej nadobudol vlastnícke právo. V bode 10.2 článku X. zmluvy o nájme nebytových priestorov zo 04. apríla 2000 sa navrhovateľ s ním dohodol na ukončení nájomnej zmluvy z 13. septembra 1993, avšak touto dohodou nezanikol záväzok navrhovateľa k úhrade časti nákladov na rekonštrukciu priestorov budovy v prospech odporcu. K zániku tohto záväzku nedošlo ani jeho splnením podľa ust. § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ani dohodou zmluvných strán o zrušení nesplneného záväzku podľa ust. § 572 ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd tým, že na zistený skutkový stav neaplikoval ust. § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, podľa ktorého navrhovateľ po odkúpení predmetnej nehnuteľnosti nevstúpil do práv a povinností vyplývajúcich z nájomnej zmluvy z 13. septembra 1993 a odporca preto nemal právny titul na vystavenie faktúry č. 0804639 z 30. júna 2008.

Podľa názoru odporcu, jeho pohľadávka uplatnená faktúrou č. 0804639 vo výške 3 950,08 eur, vystavenou na základe zmluvy z 13. septembra 1993 je platná a oprávnená, pričom dňa 02. júla 2008 v súlade s ust. § 580 Občianskeho zákonníka došlo k validnému k započítaniu tejto pohľadávky s pohľadávkou navrhovateľa podľa faktúry č. 802223 z 03. júna 2008. S uvedeným názorom sa v plnom rozsahu stotožnil aj Okresný súd Bratislava III.

K dovolaniu odporcu zaslal navrhovateľ písomné vyjadrenie, v ktorom sa v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu. Uviedol, že odporca sa po celý čas snaží proti jeho vôli odpredať mu akúsi samostatnú rekonštrukciu budovy, ktorú vykonával dávno pred tým, ako sa navrhovateľ stal vlastníkom budovy ako celku na základe kúpnej zmluvy zo 17. marca 2000. V dovolaní sa odporca urputne snaží preukázať, že navrhovateľ je právnym nástupcom predchádzajúceho vlastníka a má prevziať nejaký jeho údajne stále existujúci záväzok. Ďalej poukázal na to, že odporca si pred ukončením nájmu svojvoľne demontoval z budovy všetky použiteľné súčasti z rekonštrukcie, čím mu na budove spôsobil značnú škodu. Kým odporca v odpore tvrdil, že navrhovateľovi údajne predáva celú rekonštrukciu, tak v liste súdu z 23. októbra 2009 tvrdil, že ide iba o tú časť, o ktorú navrhovateľ prejavil záujem, čo predstavuje to, čo si odporca za pomoci kladiva z budovy doslova otíkol.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že podľa zmluvy o podnájme z 13. septembra 1993 mal odporca s predchádzajúcim vlastníkom zmluvne ošetrovanú finančnú náhradu za vykonanú rekonštrukciu v prípade predčasného ukončenia nájmu nie z jeho viny počas doby nájmu 10 rokov. V skutočnosti budovu, vrátane rekonštrukcie, odporca užíval 15 rokov, takže po 30. júni 2003 by podľa tejto zmluvy, na ktorú sa stále odvoláva, nemal nárok na žiadnu finančnú náhradu, ani keby bola vlastníkom budovy do dnešného dňa spoločnosť V., spol. s r. o. alebo nejaký jej právny nástupca, a to práve z dôvodu, že odporca ako nájomca užíval budovu nepretržite aj po 30. júni 2003, a to ešte celých 5 rokov. Podľa dohody odporcu so správcom konkurznej podstaty z 10. februára 2000, mal odporca možnosť prednostne odkúpiť ním rekonštruovanú budovu. Tohto práva sa odporca dobrovoľne vzdal a zostal v pozícii nájomcu. Odporca mal tiež právo prihlásiť svoju pohľadávku v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu V., spol. s r. o., čo však neučinil. Zo strany odporcu sa tak jedná iba o snahu vyhnúť sa zaplateniu záväzku vyplývajúceho z nájomného vzťahu. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd dovolanie odporcu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (ust. § 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, zastúpený advokátom (ust. § 240 ods. 1 a § 241 ods. 1 O. s. p.), prejednal dovolanie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 243a ods. 1 O. s. p.), a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že dovolanie odporcu je dôvodné.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Z dôvodov uvedených v ust. § 237 O. s. p., je možné dovolaním napadnúť všetky rozhodnutia odvolacieho súdu bez ohľadu na formu rozhodnutia, na jeho obsah alebo na povahu predmetu konania. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale aj z úradnej povinnosti (ust. § 242 ods. 1 O. s. p.). V prípade, ak dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, aj keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal.

Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej

zmenený podľa odseku 1, resp. v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu podľa odseku 3.

V prejednávanej veci odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu vo veci samej, týkajúcej sa zaplatenia istiny, z dôvodu ktorého je dovolanie prípustné.

Ako dovolací dôvod odporca uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené rozhodnutie okresného súdu, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.

Podľa ust. § 241 ods. 2 O. s. p., dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 odseku 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodné záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Podľa ust. § 213 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami uvedenými v odsekoch 2 až 7.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým, znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. O odňatie možnosti konať pred súdom ide aj vtedy, ak odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa na základe iného zistenia skutkového stavu ako bol zistený súdom prvého stupňa bez toho, aby v odvolacom konaní opakovane dokazovanie v potrebnom rozsahu.

Po preskúmaní veci dovolací súd zistil, že Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 2 Cob/48/2010-154 z 19. októbra 2010 zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava III. č. k. 23 Cb 159/2008-95 z 09. decembra 2009 v časti týkajúcej sa zaplatenia istiny a výroku o trovách prvostupňového konania tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi istinu 3 950,08 eur a trovy prvostupňového konania vo výške 827,88 eur. V odôvodnení rozsudku odvolací súd konštatoval, že sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho zistil súd prvého stupňa. Nestotožnil sa však s jeho právnym posúdením, že pohľadávka navrhovateľa na zaplatenie sumy 3 950,08 eur zanikla dňa 02. júla 2008 započítaním s pohľadávkou odporcu. Z ďalšieho odôvodnenia rozsudku však vyplýva, že podľa názoru odvolacieho súdu odporcovi nevznikla pohľadávka voči navrhovateľovi, pretože technické zhodnotenie budovy realizoval na základe iného právneho vzťahu, ktorý mal na základe nájomnej zmluvy z 13. septembra 1993 so spoločnosťou V., spol. s r.o. Odporca preto nemal právny titul na vystavenie faktúry č. 0804639 z 30. júna 2008 a tento titul nevyplýva ani z listu odporcu z 12. mája 2008 a odpovede navrhovateľa z 22. júna 2008, keďže uvedená korešpondencia sa týkala demontáže niektorých súčastí budovy, a nie je dohodou o odkúpení predmetu rekonštrukcie budovy. Z uvedených dôvodov odporca nemohol ani jednostranne započítať svoju pohľadávkou s pohľadávkou navrhovateľa, ktorá preto nezanikla započítaním.

Z vyššie uvedeného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd nevychádzal v celom rozsahu zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, pretože ohľadne odporcovej pohľadávky dospel k iným skutkovým zisteniam, ako súd prvého stupňa. Ustálenie odlišného skutkového stavu v odvolacom konaní neznamená odlišné právne posúdenie veci, ale jej odlišné skutkové posúdenie, ktoré predpokladá postup odvolacieho

súdu podľa ust. § 213 ods. 3 O. s. p., t. j. opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom.

Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom z 19. októbra 2010 vyplýva, že odvolací súd vôbec nevykonal žiadne dokazovanie vo veci a dovolateľom napadnutý rozsudok vyhlásil následne po vypočutí prítomných zástupcov účastníkov. Rozsudok odvolacieho súdu tak vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá oporu v skutkovom stave, ktorý zistil súd prvého stupňa a ktorý bol podkladom pre jeho rozhodnutie v merite veci.

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu v rozpore so zákonom- Občianskym súdnym poriadkom došlo k vade konania podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., t. j. odňatiu možnosti účastníkovi konania - odporcovi konať pred súdom, keďže odvolací súd v zmysle ust. § 213 ods. 3 O. s. p. nezopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie, hoci v odvolacom konaní vychádzal z iného skutkového stavu, ako ho zistil súd prvého stupňa. Týmto postupom odvolacieho súdu zároveň došlo k porušeniu práva odporcu na spravodlivý proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok odvolacieho súdu podľa ust. § 243b ods. 2, vety prvej O. s. p. zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Úlohou odvolacieho súdu bude opätovne sa zaoberať odvolaním navrhovateľa v rozsahu, v ktorom napadol rozsudok súdu prvého stupňa, vysporiadať sa s vytknutými vadami s dodržaním podmienok práva účastníkov na spravodlivý proces a následne vo veci znovu rozhodnúť.

Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že z dôvodu zistenia vady konania podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. sa nezaoberal vecným preskúmaním veci.

V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne aj o trovách prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania (ust. § 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. marca 2013

JUDr. Štefan Šatka, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková